

För att tjäna Kyrkan

Opus Dei föddes i Kyrkans sköte och finns inom Kyrkan, för att betjäna Kyrkan, detta är dess motiv att finnas till. Under det år då man firar 25-årsminnet av att Verkets personalprelatur inrättades erbjuder vi en artikel som förklarar betydelsen av denna händelse.

2008-03-26

Jag råder er att föra ett liv präglad av tacksamhet. Minns att allt som vi har, litet eller mycket, har vi Herren att tacka för. Ingenting av

***det som är gott kommer från oss.
Om ni någon gång känner er
övermodiga, vänd blicken mot
himlen och ni kommer att märka
att, om det finns något ädelt och
rent i er, har ni Gud att tacka för
det [1].***

För tjugufem år sedan påminde Don Álvaro del Portillo om dessa ord av Sant Josemaría i ett brev daterad den 28 november 1982. Det var bästa sättet att uttrycka tacksamhet till Herren för att den *speciella intentionen* hade fullföljts: Påven hade upprättat Opus Dei som en Personalprelatur.

***Ut in gratiarum semper actione
maneamus! (Må vi alltid förbli i
tacksägelse!)***

Med den påvliga akt genom vilken Prelaturen av det Heliga Korset och Opus Dei inrättades, och med den stadfästelsen – som den nya Prelaturens statuter – av *Codex iuris*

particularis Operis Dei, förberedd av San Josemaría, fullbordades Verkets resa och nådde sitt mål i sökandet efter en juridisk form som är adekvat för dess specifika natur.

Det har rört sig om en lång och komplicerad vägsträcka som har innefattat en följd av godkännanden, som förlänats vid lämpliga tillfällen, vilka kyrkolagen medgivit litet åt gången: ***Mina barn, Herren har alltid hjälpt oss att i olika omständigheter av Kyrkans och Verkets livvandra på den konkreta rättsliga väg som vid varje historiskt ögonblick – 1941, 1943, 1947 – förenat tre fundamentala karaktäristika: vara en möjlig väg, svara på det växande Verkets behov, och – bland olika juridiska möjligheter – vara den mest adekvata lösningen, vilket innebär den minst inadekvata för vårt livs verklighet [2].***

För en ytlig och föga upplyst blick skulle dessa successiva förändringar kunna framstå som omotiverade eller rent formella händelser, medan det tvärtemot är en kraftfull förklaring av avgörande värde:

Vår iter iuridicum (rättsliga vandring) tycks slingrig för människornas ögon. Men med tiden skall man se att det är ett ständigt framåtskridande, i Guds ögon [...]. Med normal försynens skickelse kommer vägen att öppnas tills den når målet, det definitiva: för att bevara anden, för att stärka den apostoliska effektiviteten [3].

Det handlar i själva verket – detta är den fundamentala punkten -, om en process som förutsätter den föregående enheten i en företeelse som redan grundats i sina väsentliga drag; det är inte bara ett uppradande av moment som inte hänger

samman, utan tvärtom en autentisk väg: en kyrklig verklighet som redan existerar, med en precis natur som banar sig en väg under ingivelse och ledning av Guds ljus; ett ljus som Sankt Josemaría hade ”sett” den 2 oktober 1928, och vars potential han hade klargjort fram till dess man skulle uppnå den juridiska form som skulle visa sig fullt adekvat.

I det redan citerade brevet av 1982 tillfogade Don Álvaro del Portillo: *Det djupa motivet till vår tacksamhet begränsar sig inte endast till det mycket betydelsefulla steget att från Påvens sida få ett erkännande av den juridiska form som vår Grundare önskade för Opus Dei, utan den har sin grund i allt det som denna påvliga akt har betytt för oss under dessa intensiva, hårda, lyckliga år av väntan och av förening med Gud. Verket, stadigt, solitt och säkert, väl i samklang med vår Fader i en och samma intention har bett, lidit,*

väntat, arbetat. Och detta har betytt ett oändligt gott för Opus Dei och för hela Kyrkan (...). Gud har ständigt tagit initiativet och visat en mångfaldig aktivitet i Faderns hjärta och sinne, av vilka vi, hans döttrar och söner, har dragit fördel (...). Trots våra personliga ömkligheter har Verket gått framåt i Guds takt. Vår Fader hade redan heroiskt anammat denna rytm ända från början; mitt i ensamheten, men i gemenskap med Gud, tillkom det honom att ta itu med den hårdaste av dessa branta stigningar uppför vilka Herren lett oss. Vi bara följde honom, alla tillsammans, kanske omedvetna om de taggar som trängde in i hans själ vid varje steg [4].

Meditationen av dessa ord är en hjälp att på nytt förstärka den djupa övertygelsen att Verket inte har uppfunnits av människor utan av Gud [5] och att upplyfta hjärtat till den

Heliga Treenigheten i en glad hymn
av tacksamhet.

Don Álvaro sade precis i samma
brev, att *det Te Deum, som vi idag
höjer till Gud inte kan vara en
blomma för bara en enda dag av jubel.
Det bör vara som ett ständigt poem,
en kärleksdikt till Gud, en omvandling
av varje dags prosa, enligt vår Faders
önskan* [6].

25-årsjubileum innebär ett speciellt
tillfälle för att förnya tacksamheten
till Herren. Den stunden som var så
efterlängtd kom efter många år av
bön och intensivt och uppoffrande
arbete; ändå var Don Álvaro
medveten om att allt som vi äger –
litet eller mycket – det har vi Herren
att tacka för. När vi betraktar
frukterna av dessa tjugufem år, bör
ekot av dessa ord nå alla Prelaturens
medlemmar, så att denna övertygelse
fyller ända till de minsta detaljerna
av deras liv med tacksamhet.

En liten del av Kyrkan

San Josemaría försäkrade att med den definitiva juridiska formen skulle komma **omnia bona pariter cum illa** (Vis 7:11), att med den skulle en enorm mängd gott komma för Kyrkan. Till detta goda hör att det på dessa år har varit mycket lättare att uppfatta att Opus Dei med alla dess verkningar i sanning är en liten del av Kyrkan[7]. Detta försäkrar den påvliga Bullan *Ut sit*: ”Med mycket stort hopp riktar Kyrkan sin uppmärksamhet och moderliga omsorg mot Opus Dei (...)så att det alltid må vara ett lämpligt och effektivt redskap för det frälsningsuppdrag som Kyrkan utför till förmån för världens liv.”[8].

Med dessa ord erkänner Påven Opus Dei bland ”de mångfaldiga särskilda uttrycken för Kristi enda Kyrkas frälsande närvaro” [9]; det är Kyrkan själv, en del av Kyrkan, som är

närvarande och aktiv – tack vare Gud – i ett stort antal stift i hela världen genom sina medlemmars arbete och apostolat, vilka försöker att på ett kristet sätt gestalta en omfattande mängd mänskliga aktiviteter, i nära gemenskap med Påven och med biskoparna på varje plats.

Opus Dei föddes i Kyrkans sköte och finns inom Kyrkan, för att betjäna Kyrkan, detta är dess motiv att finnas till: hela kroppen åtnjuter tjänsten från en del, en kroppsdel betjänar de andra lemmarna i samma kropp; och varje kroppsdel betjänar de andra, i första hand och väsentligen genom att fullfölja sin egen uppgift. Utanför kroppen skulle den inte kunna tjäna som en del hörande till kroppen: det finns ingen tjänst för kroppen utan gemenskap med de andra lemmarna och med hela kroppen. Detta har varit San Josemarías anda ända från början och han skrev om det på följande sätt: ***Den enda ambitionen,***

den enda avsikten som driver Opus Dei och vart och ett av dess barn: de vill tjäna Kyrkan som Kyrkan vill och behöver bli betjänad, i den specifika kallelse som Herren har givit oss [10]

Också på sin dödsdag uttalade han att han offrade sitt liv – förenad med Offret på Altaret – för Kyrkan och för Påven.

Den nära föreningen med Prelaten är den nödvändiga kanalen för denna tjänst. Som Guds tjänare Johannes Paulus II undervisar, ”om varje kristen med dopet tar emot Guds kärlek genom den Helige Andes utgjutande, så tar biskopen med biskopsvigningen i sitt hjärta emot Kristi kärlek som herde. Denna pastoral kärlek har som mål att skapa gemenskap”[11]. Om dessutom ”gemenskapen uttrycker Kyrkans väsen”[12] deltar Opus Deis medlemmar förenade med Prelaten i egenskap av Prelaturens egen Herde

i hans uppdrag, som har som mål att skapa gemenskap i Kyrkan och med hela Kyrkan.

Johannes Paulus II inbjöd Verkets medlemmar att utöva denna tjänst genom att imitera den helige Josemaría ”med öppet sinne och hjärta, beredda att tjäna de lokala kyrkorna”, för på det sättet ”bidrar ni till att ge kraft till den ’kommunionens spiritualitet’, som anvisats i det apostoliska brevet *Novo millennio ineunte* som ett av de viktigaste målen för vår tid”[13].

I de lokala kyrkornas tjänst

Det finns alltid anledning att tacka Herren och särskilt vid dessa jubileer, för att Kyrkans högsta auktoritet, när den fastställde Verket som Personalprelatur, erkände den för vad den är: *Präster fullt ut sekulära och vanliga troende som förvisso på internationell nivå utgör en jurisdiktionell enhet när det gäller*

anda, specifik utbildning och styrelsesätt, men som – liksom andra troende –, gärna fortsätter att vara beroende av biskoparna i allt som hänför sig till den vanliga pastoralavårdnaden, densamma som varje biskop utövar med alla övriga lekmän i hans stift[14].

Införlivandet i de lokala kyrkorna förverkligas med det personliga och fria agerandet, där medlemmarna i Opus Dei har sitt yrkesarbete, sin familj eller är bland sina vänner; de försvinner i mängden som jäst eller salt i en deg.

I denna mening måste man på Prelaturen och på dess medlemmar tillämpa att ”det finns institutioner och gemenskaper som upprättats av den Apostoliska Auktoriteten för särskilda pastoralavuppgifter. Dessa, så som de är, tillhör den universella Kyrkan, även om deras medlemmar också är medlemmar i de särskilda

kyrkor där de lever och arbetar. En sådan tillhörighet till de särskilda kyrkorna, med den *flexibilitet* som är typisk för dem, har olika juridiska uttryck. Detta icke blott undviker att skada den lokala kyrkans enhet grundad på biskopen utan bidrar tvärtom till att skapa enhet mellan de inre skillnader som finns inom gemenskapen”[15]

Vid ett möte organiserat ”med avsikt att stärka den tjänst som Prelaturen erbjuder de enskilda kyrkorna där deras medlemmar ingår”, sade Påven Johannes Paulus II till deltagarna, då han påminde om att han själv hade inrättat Prelaturen Opus Dei den 28 november 1982: ”Jag önskar understryka, framför allt, att de troende lekmännens tillhörighet till sina enskilda kyrkor liksom till Prelaturen, i vilken de är inkorporerade, gör så att den karaktäristiska uppgiften i Prelaturen löper samman med

engagemanget att evangelisera i varje enskild kyrka, så som förutsågs av det Andra Vatikankonciliet när den presenterade formen för personalprelaturer. Den organiska arbetsgemenskapen mellan präster och lekmän är ett av de privilegierade områden inom vilka pastoralt arbete skall komma till stånd och befästas, vilket är centrerat på den 'nya dynamism' till vilken vi alla känner oss uppmanade efter det stora jubileet. I detta sammanhang är det lämpligt att påminna om vikten av 'andlig gemenskap' som betonas av det Apostoliska brevet"[16].

När man på nytt läser dessa ord väcker en mäktig känsla av tacksamhet upp då man konstaterar att Det Heliga Korsets Prästsällskap, väsentligt och oskiljaktigt förenat med Prelaturen, har utvidgats i de olika stiftet att delta i denna andliga gemenskap, och därigenom märkbart bidrar till att *de känner sig*

mera som sin egen biskops präster, mer hängivna sitt eget stift, mer bröder till övriga präster, och älskar seminariet mera, liksom stiftets verksamhet, och blir mera disponerade att tjäna själarna [17].

En annan anledning till tacksamhet är att det hos Guds folk finns en vitt spridd uppfattning att Prelaturen Opus Dei tillhör Kyrkans pastoralala och hierarkiska organisation, fullständigt integrerad i den universella Kyrkans helhet och i var och en av de lokala kyrkorna där dess apostoliska aktivitet utövas.

Så fullföljs det som stadgarna säger om relationerna med stiftsbiskoparna: ”Hela den apostoliska aktivitet som Prelaturen – enligt dess egen natur och dess ändamål – förverkligar bidrar till varje lokalkyrkas väl”[18].

Don Álvaro del Portillo bekräftade: *Även med våra personliga svagheter*

försöker vi alltid vara de mest trogna och lojala undersåtar som biskoparna kan ha: Med stor glädje ber vi och gör bot varje dag, uttryckligen och flera gånger varje dag för stiftets Herde personligen och för hans intentioner!

[19] Ett bevis på denna enighet är den tillgivenhet som många biskopar i hela världen känner för medlemmarna i Opus Dei och behandlar dem med, och det förtroende med vilket de stöder sig på deras kristna liv.

Ett eko av uppskattningen för denna Prelaturens tjänst för Kyrkan representeras av de ord som Påven Benedikt XVI riktade till Prelaten, Mons. Javier Echevarría, med anledning av hans 50-årsjubileum som präst: "När du sporrar dina prästers och lekmäns längtan efter personlig helighet och apostolisk iver, ser du inte bara den hjord som anförtrotts dig växa, utan du erbjuder också effektiv hjälp åt

Kyrkan i den brådskande
evangelisationen av dagens
samhälle” [20].

Allt detta är prov på uppskattning
som, i samband med denna 25-
årsdag genom Petrus efterföljares
hand, uppmuntrar till att kraftfullt
be till Guds Moder: *Cor Mariae
dulcissimum iter serva tutum!*; Marias
Mildaste Hjärta, bevara en säker väg
åt oss, så att önskan att tjäna Kyrkan
och stiftet ökar hos alla, på den plats
där var och en lever sitt civila liv, för
att ge det kristna livets kraft åt alla
ärliga mänskliga yrken; på så sätt
kommer, genom det dagliga
engagemanget i det personliga
apostolatet i vänskap, en förnyad
längtan att evangelisera världen
fortsätta att uppfyllas, såsom Opus
Dei Grundare sade: **År kommer att
läggas till år och ni kommer att få
se många ting som jag inte längre
kommer att kunna se på jorden –
men jag har redan sett många av**

**dem! –, och ni kommer att
oupphörligt tacka Herren.**^[21] Till
Kyrkans Moders Rena Hjärta ska
Opus Deis medlemmars tacksamhet
och förböner komma så att de med
trohet kan svara på det som Herren
ber dem om till tjänst för Kyrkan och
för själarna.

V. G.-I och J. A. A.

^[1] San Josemaría, Appunti presi
dalla predicazione orale, in Álvaro
del Portillo, *Rendere amabile la
verità*. Libreria Editrice Vaticana,
Citt` del Vaticano 1995, p. 49.

^[2] San Josemaría, Nella Sessione
plenaria del Congresso Generale
Speciale, 12-IX-1970, in A. De
Fuenmayor, V. Gomez-Iglesias, J.L.
Illandes, *L' itinerario giuridico
dell'Opus Dei*, GIUFFRÈ, Milano, 1991,
p. 826.

^[3] San Josemaría, *Lettera 29-
XII-1947/14-II-1966*, n. 163, in *L'*

itinerario giuridico dell' Opus Dei, o.c., p.3.

[4] Álvaro del Portillo, *Lettera 29-XI-1982*, n. 3, in *Rendere amabile la verità, o.c.p.* 50.

[5] *Ibidem*, p. 51.

[6] *Ibidem*, p. 49.

[7] Cfr. P. Rodríguez, F. Ocáriz, J.L. Illanes, *L'Opus Dei nella Chiesa*, Piemme, Casale Monferrato 1993, p. 16.

[8] Giovanni Paolo II. Cost. Apost. *Ut sit*, 28-XI-1982, proemio.

[9] Cong. per la Dottrina della Fede, *Lettera Communionis notio*, 28-V-1992, n. 7.

[10] San Josemaría, *Lettera 31-V-1943*, n. 1, in *L'itinerario giuridico dell'Opus Dei, o.c.*, p.538.

[11] Giovanni Paolo II, Esort. Apost. *Pastores gregis*, 16-X-2003, n. 44.

[12] *Ibidem*. [13] Giovanni Paolo II, *Discorso per la canonizzazione di San Josemaría Escrivá*, 7-X-2002.

[14] Álvaro del Portillo, *Lettera 8-XII-1981*, n. 7, in *Rendere amabile la verità*, o.c., p. 43.

[15] Cfr. Congr. Per la Dottr. Della Fede, lett. *Communio notio*, 28-V-1992, n. 16.

[16] Giovanni Paolo II, *Discorso in occasione dell'incontro internazionale sulla Lettera apostolica "Novo millennio ineunte"*, 17-III-2001.

[17] Álvaro del Portillo, *Lettera 8-XII-1981*, n. 14, in *Rendere amabile la verità*, o.c., p. 46.

[18] *Statuta*, n. 174, §1, citato in *L'itinerario giuridico dell' Opus Dei*, o.c., p. 911..

[19] Álvaro del Portillo, *Lettera 8-XII-1981*, n. 7, in *Rendere amabile la verità*, o.c., p. 43.

[20] Benedetto XVI, *Lettera in occasione del 50o anniversario dell'ordinazione sacerdotale del Prelato dell' Opus Dei*, 9-VII-2005.

[21] San Josemaría, Appunti presi dalla predicazione orale, in *Rendere amabile la verità*, o.c., p. 49.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad från <https://opusdei.org/sv-se/article/for-att-tjana-kyrkan/> (2026-02-26)